

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 20. 10. 2020 o dovolání nejvyššího státního zástupce podaném v neprospěch obviněného [REDAKCE], nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], [REDAKCE] a obviněné DS Training center z. s., IČO 01918192, se sídlem Poříční 215/6, Plzeň-Božkov, proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 2020, sp. zn. 6 To 4/2020, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 4 T 16/2017, t a k t o :

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání nejvyššího státního zástupce **odmítá**.

O d ů v o d n ě n í :

1. Obviněný [REDAKCE] [REDAKCE] (dále zpravidla jen “obviněný“, příp. „obviněný [REDAKCE]“) a obviněná DS Training center z. s. (dále zpravidla jen „obviněná práv. osoba“) (společně též jako “obvinění”) byli rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 11. 2019, sp. zn. 4 T 16/2017, uznáni vinnými, obviněný [REDAKCE] za jednání uvedené pod bodem 1 a) skutkové věty výroku o vině [spolu s obviněným [REDAKCE], který dovolání nepodal] zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku spáchaného v jednočinném souběhu se zločinem dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, 6 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, oboje ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a za jednání uvedené pod bodem 2 a) skutkové věty výroku o vině zločinem úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku. Za tyto trestné činy byl obviněný [REDAKCE] podle § 212 odst. 6 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 58 odst. 5 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků. Obviněná práv. osoba byla za jednání uvedené pod bodem 1 b) skutkové věty výroku o vině uznána vinou zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku spáchaného v jednočinném souběhu se zločinem dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, 6 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, oboje za použití § 1 odst. 1, 2 zák. č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (dále jen - t. o. p. o.), a za toto jednání a jednání uvedené pod bodem 2 b) skutkové věty výroku o vině kvalifikované jako zločin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku za použití § 1 odst. 1, 2 t. o. p. o., byla práv. osoba podle § 22 odst. 2 t. o. p. o. odsouzena k trestu zákazu přijímání dotací a subvencí na dobu tří roků. O nárocích poškozených na náhradu škody bylo rozhodnuto podle § 228 odst. 1 tr. ř. a § 229 odst. 1 tr. ř.

2. Proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Plzni podali jak obvinění, tak státní zástupce [výlučně v neprospěch obviněných do výroku o trestu] odvolání. Vrchní soud v Praze z podnětu odvolání obviněných [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], DS Training center z. s.] rozsudkem ze dne 25. 5. 2020, č. j. 6 To 4/2020 – 2440, podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř. v celém rozsahu zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 11. 2019, sp. zn. 4 T 16/2017, a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. ř. znovu rozhodl tak, že zprošťujícím výrokem pod I. A] zprostil obviněného [REDAKCE], obviněného [REDAKCE] a obviněnou DS

Training center z. s., podle § 226 písm. a) tr. ř. obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni ze dne 21. 11. 2017, č. j. 1 KZV 3/2017-184, kterou obviněnému [REDAKCE] bylo kladeno za vinu jednání uvedené v bodě 1 a) obžaloby, ve kterém byl spatřován v případě obviněného [REDAKCE] [též zproštěného [REDAKCE] [REDAKCE]] zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 4 písm. c) tr. zákoníku a zločin dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku a obviněné právnické osobě, které bylo kladeno za vinu jednání uvedené v bodě 1 b) této obžaloby, ve kterém byl spatřován zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 4 písm. c) tr. zákoníku a zločin dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku za použití § 1 odst. 1, 2 zák. č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byli obvinění stíháni. Zprošťujícím výrokem pod B] Vrchní soud v Praze zprostil obviněného [REDAKCE] podle § 226 písm. b) tr. ř. obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni ze dne 21. 11. 2017, č. j. 1 KZV 3/2017-184, kterou mu bylo kladeno za vinu jednání uvedené v bodě 2 a) obžaloby, ve kterém byl spatřován zločin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku a obviněnou práv. osobu, které bylo kladeno za vinu jednání uvedené v bodě 2 b) obžaloby, ve kterém byl spatřován zločin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 5 písm. c) tr. zákoníku za použití § 1 odst. 1, 2 zák. č. 418/2011 Sb., neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Pod bodem II/ výroku rozsudku odvolacího soudu bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto odvolání státního zástupce.

I.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti výroku pod bodem B] shora uvedeného rozsudku Vrchního soudu v Praze o zproštění obviněných [tj. obviněného [REDAKCE] a obviněné DS Training center z. s.] obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř. podal v neprospěch obviněných nejvyšší státní zástupce dovolání, ve kterém uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Stěžejní argumentací podporující uplatněný dovolací důvod byla podle mínění dovolatele zejména nemožnost posouzení předmětného jednání jako jednání nedosahujícího potřebné míry společenské škodlivosti a z toho vyplývající aplikace zásady subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Nejvyšší státní zástupce v tomto kontextu zmínil zejména trestní minulost obviněných, jejich pohnutky ke spáchání předmětného trestného činu či možnost kontroly pravosti obviněnými předložené faktury a příjmového dokladu Komerční bankou a. s. (dále jen "bankou"). Nejvyšší státní zástupce zdůraznil, že se nejedná o okolnosti, které by při posuzování naplnění znaků skutkové podstaty předmětného trestného činu v rámci hodnocení materiální stránky daného trestného činu bylo možno zohledňovat. Dovolatel rovněž uvedl, že soudem druhého stupně zdůrazňovaný časový sled událostí je v daném případě "bezpředmětný". Závěrem svého dovolání proto navrhl, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání, k jehož konání může přistoupit podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř., podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 2020, sp. zn. 6 To 4/2020, ve zprošťujícím výroku pod bodem B], jakož i všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a dále postupoval podle § 265l odst. 1 tr. ř. a přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

4. Obviněný [REDAKCE] ve svém vyjádření k dovolání nejvyššího státního zástupce po stručném shrnutí dosavadního průběhu trestního řízení uvedl, že se plně ztotožňuje

s odůvodněním rozsudku soudu druhého stupně, kdy má za to, že došlo ke kumulaci skutečností snižujících společenskou škodlivost projednávaného skutku do té míry, že materiální stránka trestného činu nemůže být považována v uvedeném případě za naplněnou. Obviněný proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. dovolání nejvyššího státního zástupce odmítl.

II.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání nejvyššího státního zástupce je přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. b) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. a) tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a vyhovuje obligatorním náležitostem ve smyslu § 265f odst. 1 tr. ř.

6. Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda dovolatelem vznesené námitky naplňují jím uplatněný zákonem stanovený dovolací důvod, jehož existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

7. Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V mezích tohoto dovolacího důvodu je pak možno namítat, že skutek zjištěný soudem byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, třebaže nejde o trestný čin nebo sice jde o trestný čin, ale jeho právní kvalifikace neodpovídá tomu, jak byl skutek ve skutkové větě výroku o vině popsán. Z těchto skutečností pak vyplývá, že Nejvyšší soud se nemůže odchýlit od skutkového zjištění, které bylo provedeno v předcházejících řízeních, a protože není oprávněn v rámci dovolacího řízení jakýmkoliv způsobem nahrazovat činnost nalézacího soudu, je takto zjištěným skutkovým stavem vázán (srov. rozhodnutí Ústavního soudu II. ÚS 760/02, IV. ÚS 449/03). Povahu právně relevantních námitek nemohou tedy mít námitky, které směřují do oblasti skutkového zjištění, hodnocení důkazů či takové námitky, kterými dovolatel vytýká soudu neúplnost provedení dokazování. Ke shora uvedenému je dále vhodné uvést, že závěr obsažený ve výroku o vině je výsledkem určitého procesu. Tento proces primárně spadá do pravomoci nalézacího soudu a v jeho průběhu soudy musí nejprve zákonným způsobem provést důkazy, tyto pak hodnotit podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a výsledkem této činnosti je zjištění skutkového stavu věci. Nejvyššímu soudu tedy v rámci dovolacího řízení nepřísluší hodnotit správnost a úplnost zjištěného skutkového stavu věci podle § 2 odst. 5 tr. ř., ani přezkoumávat úplnost provedení dokazování či se zabývat otázkou hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. Námitky týkající se skutkového zjištění, tj. hodnocení důkazů, neúplnosti dokazování apod., nemají povahu právně relevantních námitek.

8. Nejvyšší soud dále zdůrazňuje, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedení dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném

prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Už samo chápání dovolání jako mimořádného opravného prostředku ospravedlňuje restriktivní pojetí dovolacích důvodů Nejvyšším soudem (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03). Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozsudku z vlastní iniciativy.

9. Jak již bylo uvedeno shora k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., lze dovolání s odkazem na něj podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Nejvyšší soud shledal, že v rámci předmětných důvodů dovolání byly námitky ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. obsažené v dovolání nejvyššího státního zástupce uplatněny relevantně, neboť vytýkané pochybení při hodnocení „snížené společenské škodlivosti jednání“, a to za nezměněných skutkových zjištění soudů nižších stupňů, se vztahuje k právnímu posouzení daného skutku. Nicméně jakkoliv je dovolání nejvyššího státního zástupce uplatněno relevantně, je třeba jej hodnotit, z důvodů v podrobnostech rozvedených níže, jako dovolání zjevně neopodstatněné.

10. V souvislosti s uvedeným závěrem o neopodstatněnosti projednávaného dovolání Nejvyšší soud nejprve k otázce interpretace pojmu společenské škodlivosti, aplikace zásady subsidiarity trestní represe a z něho vyplývajícího principu ultima ratio odkazuje na rozh. č. 26/2013 Sb. rozh. tr., ve kterém je mimo jiné uvedeno, že trestným činem je podle trestního zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku). Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zvláštnost materiálního korektivu spočívajícího v použití subsidiarity trestní represe vyplývá z toho, že se jedná o zásadu, a nikoli o konkrétní normu, a proto je třeba ji aplikovat nikoli přímo, ale v zásadě jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva.

11. Zakotvení zásady subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu použití trestního práva jako ultima ratio do trestního zákoníku má význam i interpretační, neboť znaky trestného činu je třeba vykládat tak, aby za trestný čin byl považován jen čin společensky škodlivý. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií

vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty.

12. Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem ultima ratio, z kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné. Zásada subsidiarity trestní represe se uplatní při posuzování trestných činů jak pachatelů fyzických osob, tak pachatelů právnických osob. Chování pachatele po spáchání skutku vykazujícího znaky trestného činu, zejména jeho snahu nahradit takovým činem způsobenou škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, není okolností, která by ve smyslu zásady subsidiarity trestní represe dovozovala rezignovat na povinnost uplatňovat trestní odpovědnost takového pachatele, ale lze ji zohlednit zejména při úvaze o použití § 172 odst. 2 písm. c) tr. ř. (příp. § 159a odst. 4 tr. ř.) nebo některého z odklonů v trestním řízení [srov. § 179c odst. 2 písm. f), g), h), § 307 a § 309 tr. ř., § 70 zákona o soudnictví ve věcech mládeže], případně při úvaze o druhu a výši sankce ukládané za takový trestný čin (srov. § 39 odst. 1, věta za středníkem, tr. zákoníku). Beztrestnost pachatele plynoucí z uplatnění zásady subsidiarity trestní represe z hlediska viny ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku má přednost před procesním řešením případu (trestného činu) ve smyslu § 172 odst. 2 písm. c) tr. ř.

13. Ve smyslu § 39 odst. 2 tr. zákoníku se tak kritérii zohledňovanými při hodnocení společenské škodlivosti určitého jednání rozumí zejména význam chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsob provedení činu a jeho následky, okolnosti, za kterých byl čin spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka, záměr nebo cíl.

14. Dále je třeba uvést, že trestný čin úvěrového podvodu podle § 211 tr. zákoníku patří mezi tzv. obohacovací majetkové trestné činy. Uvedené ustanovení je speciálním případem podvodu (obecná úprava podvodu je obsažena v § 209 tr. zákoníku). Objektem je cizí majetek v oblasti úvěrování. Ustanovení § 211 odst. 1 tr. zákoníku, které v daném případě bylo (po korekci soudu druhého stupně) obviněným kladeno za vinu, obsahuje tzv. složitou skutkovou podstatu, neboť některé znaky jsou uvedeny ve více alternativách. Tohoto trestného činu se tak může dopustit pachatel, pokud při sjednávání úvěrové smlouvy nebo při čerpání úvěru uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje, nebo podstatné údaje zamlčí.

15. Jakkoliv je ve výše uvedeném směru formulováno jednání velmi široce a jde vlastně o delikt, u něhož není třeba naplnění tzv. účinku projevujícího se na hmotném předmětu útoku, přesto nejde o trestný čin v případech, kdy byl sdělen jakkoliv bezvýznamný údaj neodpovídající realitě, ale musí jít o skutečnost důležitou pro uzavření úvěrové smlouvy nebo pro čerpání úvěru. To plyne především z principu subsidiarity trestní represe a principu řešení věcí prostředky trestního práva až v poslední řadě (tzv. princip „ultima ratio“).

16. Optikou shora uvedených obecných konstatování pak Nejvyšší soud hodnotil v odůvodnění soudu druhého stupně uvedené skutečnosti, z nichž byla potřeba aplikace ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku na projednávané trestněprávní jednání dovozována, přičemž lze konstatovat, že se s předmětným závěrem soudu druhého stupně ztotožnil.

17. Soud druhého stupně správně zhodnotil okolnosti předmětného jednání obviněných, kdy zdůraznil časovou posloupnost uzavření smlouvy o podmínkách poskytnutí dotace z ROP ze dne [redacted] oproti okamžiku předložení nepravé faktury a příjmového dokladu obviněnými bance dne [redacted]. Pokud nejvyšší státní zástupce uvedl, že uvedený časový údaj hodnotí jako „bezpředmětný“, neboť jednání obviněných nespočívalo v domožení se úvěru, ale v porušení podmínek při čerpání úvěru, Nejvyšší soud konstatuje, že uvedené okolnosti spáchání projednávaného činu jsou naopak pro jeho posouzení velmi významné, a to zejména proto, jak zdůraznil i nejvyšší státní zástupce, že ke spáchání tohoto činu došlo až v souvislosti s čerpáním předmětného úvěru. V době spáchání tohoto činu si totiž obviněný byl již vědom faktu o poskytnutí dotace, a tudíž se uvedeného jednání souvisejícího s čerpáním úvěru vztahujícímu se právě k předfinancování projektu, na který byla daná dotace poskytnuta, dopustil při znalosti toho, že drtivou většinu úvěrem poskytnutých finančních prostředků (konkrétně 4 115 583,15 Kč z 4 167 149 Kč) bude moci z poskytnuté dotace uhradit. Uhrazení zbývající části finančních prostředků pak bylo zajištěno zástavní smlouvou uzavřenou ve prospěch banky coby zástavního věřitele, kdy předmětem této smlouvy byla nemovitost obviněného [redacted] v hodnotě 890 000 Kč, a tedy v částce převyšující dotací nepokryté bankou poskytnuté finanční prostředky.

18. Stejně tak tvrzení nejvyššího státního zástupce o tom, že „vůbec pak není rozhodnou skutečností, na co konkrétně byl úvěr použit“, nemůže ve smyslu shora popsání obecného konstatování obstát. Při hodnocení společenské škodlivosti hraje roli rovněž pohnutka, záměr nebo cíl [viz shora zmíněné ustanovení § 39 odst. 2 tr. zákoníku, mj. zmiňované v rozhodnutí 26/2013 Sb. rozh. tr. k otázce subsidiarity trestní represe] obviněných, kdy právě skutečnost, že poskytnutý úvěr byl využit nikoliv výhradně pro osobní účely obviněných, ale naopak za účelem, který by se dal specifikovat jako veřejně prospěšný, čímž rekonstrukce zchátralé budovy a vytvoření nového veřejně využitelného sportoviště odpovídajícího dobovým standardům, nepochybně je.

19. V neposlední řadě se pak Nejvyšší soud neztotožňuje ani s konstatováním nejvyššího státního zástupce o nezohlednitelnosti dosavadní trestní bezúhonnosti obviněných, neboť jedním z hledisek významných při posouzení společenské škodlivosti je rovněž osoba obviněných, když právě trestní bezúhonnost je významným kritériem při jejich kladném hodnocení. Přestože nejvyšší státní zástupce zdůrazňuje „nezanedbatelnou výši úvěru, kterou hodlali obvinění odčerpat“, již se v rámci jeho posuzování neobjevuje zmínka poměru hodnoty fiktivního dokladu k výši úvěru, ani tohoto jednoho dokladu např. k zástavě poskytnuté obviněným [redacted] viz bod 17) a již nikde není zmínka o tom, že úvěr byl od počátku řádně splácen a zcela doplacen – tuto skutečnost je třeba brát v úvahu při komplexním posuzování předmětné trestní věci, jak mj. vyplývá i z odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu (viz též bod 14 jeho rozsudku).

20. Stran argumentace nejvyššího státního zástupce o neadekvátnosti požadavku soudu druhého stupně na kontrolu dotčené předložené faktury a příjmového dokladu Nejvyšší soud uvádí, že se sice jednalo o skutkově odlišnou situaci, než jakou nejvyšší státní zástupce uvedením rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 486/2010 připomíná, a než dopadá na projednávaný případ, nicméně při hodnocení okolností předmětného jednání je z pohledu Nejvyššího soudu nedostatečná kontrola předložené faktury a příjmového dokladu relevantní. Z uvedených skutečností vyplývá, že ačkoliv by ověření v podstatě jedné skutečnosti neznamenalo pro banku výraznou administrativní zátěž a v případě svých pochybností

o dobytosti poskytnutých finančních prostředků by tak mohla nepochybně učinit, v konkrétním případě banka takový postup nezvolila. Je tak možné předpokládat, že při znalosti všech relevantních informací, mezi které patří např. již vzpomínané uzavření smlouvy o podmínkách poskytnutí dotace z ROP ze dne [redacted] tak neučinila právě z důvodu absence pochybností o návratnosti předmětných finančních prostředků.

21. Jak již bylo uvedeno, Nejvyšší soud se ztotožnil se závěry odvolacího soudu, že v předmětné trestní věci došlo ke kumulaci natolik významných skutečností snižujících stupeň společenské škodlivosti jednání obviněných [kdy jednání obviněných bylo oproti podané obžalobě posouzeno pouze jako trestný čin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku], že způsob rozhodnutí odvolacího soudu je v souladu se zákonem.

22. Pro úplnost Nejvyšší soud s ohledem na v předchozích odstavcích uvedené informace konstatuje, že pokud by měl při aplikaci ustanovení § 211 odst. 1 tr. zákoníku dojít k obecnému závěru, že nejlehčí běžně se vyskytující případ této skutkové podstaty odpovídá jednání, kdy úvěrováný, stejně jako obvinění v projednávaném případě, nesplnil při čerpání úvěru formálně kvalifikovaný požadavek, přičemž o jeho splnění poskytovatele tohoto úvěru nepravdivě informoval a jednalo se tedy o údaj formálně jsoucí v rozporu se skutečností, nicméně tento rozpor nebyl svou povahou způsobilý ohrozit chráněný úvěrový vztah, což se mj. projevilo ve skutečnosti, že úvěrový vztah měl běžný průběh a předmětné finanční prostředky byly řádně uhrazeny, při existenci dalších významných skutečností snižujících stupeň společenské škodlivosti (jak uvedeno v předmětné trestní věci), pak taková paušalizace by odporovala proporcionalitě trestní represe. Při takto nízké laťce trestnosti by navíc počet postižitelných jednání mohl snadno překročit možnosti veřejné žaloby taková jednání stíhat, a za tohoto stavu by pak bylo věcí pouhé náhody, zda je někdo stíhán, což by odporovalo čl. 1 Ústavy a čl. 4 odst. 4 Listiny (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 7. 11. 2006, sp. zn. I. ÚS 631/05).

23. Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Nejvyšší soud dovolání odmítne, jde-li o dovolání zjevně neopodstatněné. Jelikož v posuzované věci Nejvyšší soud jako takové vyhodnotil dovolání nejvyššího státního zástupce, rozhodl o něm způsobem uvedeným ve výroku tohoto usnesení. Za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. rozhodl dovolací soud o tomto mimořádném opravném prostředku v neveřejném zasedání. Pokud jde o rozsah odůvodnění tohoto usnesení, odkazuje Nejvyšší soud na ustanovení § 265i odst. 2 tr. ř., podle něhož v odůvodnění usnesení o odmítnutí dovolání Nejvyšší soud jen stručně uvede důvod odmítnutí poukazem na okolnosti vztahující se k zákonnému důvodu odmítnutí.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 20. 10. 2020

JUDr. Jan Engelmann v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Semencova